

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 39. Mt. XVIII

Rugs.-Sept. 24, 1938

XVI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Luk. 14, 1—11.

ANUO metu, Jėzui įeinant į namus vieno parisiejų vyriausiojo subatoje valgyti, atsitiko, kad jie tykojo Jo. Štai Jo akvaizdoje stovėjo vienas žmogus sergąs vandens liga. Tuomet Jėzus atsiliepdamas į įstatymo žinovus ir parisiejus tarė: Ar valia subatoje gydyti? Bet jie tylėjo. Tai Jis ėmė jį, pagydė ir paleido. Atsiliepdamas gi į juos Jis tarė: Jei kieno jūsų asilas ar jartis įkrinta į šulinį, ar ne tuojau subatos dienoje jį ištraukia? Ir į tai jie negalėjo Jam atsakyti. Patėmijęs, kaip pakviestieji rinkosi sau vyriausias vietas prie stalo, Jis pasakė prilyginimą ir jiems tarė: Pakviestas į vestuves, nesisėsk vyriausioje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta garbingesnio už tave, kad tas, kurs tave ir jį kvietė, atėjęs, nesakytų tau: Užleisk šitam vietą! Tuomet tu turėtumei nuraudęs sėstis žemiausioje vietoje. Bet būdamas pakviestas eik ir atsisėsk žemiausioje vietoje, kad atėjęs tas, kurs tave kvietė, tau sakytų: Prieteliau, slink aukščiau! Tuomet tau bus garbės akvaizdoje

EVANGELIJA

Efez. 3, 13—21.

BROLIAI, Prašau, nenusiminkite dėl mano sielvartų už jus, kurie yra jūsų gyrius. Todėl aš klaupiūos ant kelių prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje gauna vardą, kad Jis duotų jums sulig savo garbės turtais sustiprėti jėga per Jo Dvasią ir vidujinį žmogų, kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų širdyse, ir kad jūs būtumėte iššaknyję ir sutvirtėję meilėje, kad galėtumėte suprasti draug su visais šventaisiais, koks yra platumas, ilgumas, aukštumas ir gilumas, taip pat pažinti perviršijančią visoki žinojimą Kristaus meilę, kad būtumėte pripildyti viso Dievo pilnumo. Tam gi, kurs savo veikiančia mummyse jėga gali padaryti be palyginimo daugiau, kaip prašome ar išmanome, Jam tebūnie garbė Bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje per visų amžių kartas. Amen.

sėdinčių draug prie stalo. Nes kiekvienas kurs save aukština, bus pažemintas, ir kurs save žemina, bus paaukštintas.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

6. Tradicija, arba Senųjų pasakojimas

TAČIAU, ne visa, kuo mes turime tikėti, t. y. ne visas Dievo paskelbtas mokslas yra surašytas Šv. Rašte. “Yra dar daug ir kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jei kiekvienas jų būtų buvęs atskirai parašytas, tai, manau, kad ir visas pasaulis negalėtų sutalpinti visų knygų, kurias reikėtų parašyti” (Jon. 21, 25).

Taigi, labai klysta manantieji, jog tiktai Šv. Rašte esąs pilnas Dievo apreiškimas. Dievas panorėjo, kad Jojo mokslas, Jojo įsakymai būtų skelbiami ŽODŽIAIS, o ne vien Šv. Raštu, kaip kad tvirtina Liuteris. Gi,

pats Kristus nerašydavo, bet apsakinedavo. Jis ir savo Apaštalams buvo liepes nerašyti, bet apsakinedi. Šio deliai ir šv. Paulius sako: “Taigi, tikėjimas iš apsakinedimo” (Rom. 10, 17) — taigi, ne iš skaitymo. Net ir žmogaus prigimtį kaip tik atatinka mokymas žodžiais, kadangi kiekvienas geriau mėgsta klausyti, kaip kad knisinetis po knygas.

Kad Šv. Raštas būtų buvęs vienintėlis būdas apreikštoms tiesoms, pažinti, tai visų pirma šitų tiesų nebūtų pažinę žmonės daugiau, kaip pustrėčios tūkstanties metų, t. y. iki Mozės laikų, o dalinai ir tie, kurie buvo gyvenę ir prieš surašant Evangelijas. Be šio dar, ir dabartiniais laikais daugeliui šios tiesos nebūtų prieinamos, kadangi daugelis

nemokėdavo ir nemoka skaityti, ar negalėdavo ir negali įsigyti Šv. Rašto. Pagaliau, daugėlis ir nesuprastų šių tiesų, kadangi jame yra nemaža sunkiai saprantamų vietų. O Viešpats Dievas kaip tik ir norėjo ir nori, kad Jojo apreiškimas būtų visų pažintas. "Gi tai yra gera ir patinka akivaizdoje mūsų Išganytojo Dievo, kurs nori, kad visi žmonės pasiektų tiesos pažinimą ir būtų išganyti" (I Tim. 11, 3-4).

Daugeliui Šv. Raštas būtų nustojęs savo vertės, jei R. K. Bažnyčia nebūtų įtikinusi jų, jog šitos knygos esančios tikrai įkvėptos. Šio dėliai ir šv. Augustinas sako: "Netikėčiau Šv. Raštui, jei Bažnyčios rimta (autoritetas) nebūtų mane vertusi".

O ir Mozė surašė savo knygas ne iš rašto, bet iš tai, ką buvo jam perdavę paeiliui patriarchai, pradėjęs Adomu, Nojumi ir t.t., o baigas juomi.

Ne vieną dalyką mes žinome tikrai iš tradicijos, arba perdavimo žodžiais. Iš kurgi būtumėme žinoję, jog reikia švęsti sekmadieniai vietoj senovės šeštadienio, jog yra septyni Sakramentai, jog jie galima suteikti jau mažiems vaikučiams (kūdikiams), kokios knygos esančios įkvėptos ir t. p.? Tikrai ir vien tikrai iš tradicijos (pasakojimo žodžiais)!

Protestantai atmeta tradiciją; tai kam jie švenčia sekmadienius, apie ką Šv. Rašte nėra nieko parašyta?!

Visa, ko tikrai prisilaikyta Bažnyčioje, o ko nėra Šv. Rašte, yra kilę iš Apaštalu žodžių ir tradicijos. Ko nerandame Šv. Rašte, tai tikrai rasime tradicijoje. Dabartiniiais laikais visa jau tradicija (perdavimas, arba pasakojimas žodžiu apie tikėjimo ir apeigų dalykus) randasi Šventųjų Bažnyčios Tėvų raštuose, Santarybų nutarimuose, išpažinimuose tikėjimo, Bažnyčios maldose ir apeigose.

Bažnyčios Tėvais vadiname tuos šventus vyrus, kurie buvo gyvenę pirmaisiais krikščionijos šimtmečiais ir atsižymėję be šventamo dar savo giliu mokslu, k. a. šv. Justinas, filosofas, uolus gynėjas krikščionių mokslo (166 m.); šv. Ireniejus, Lyono vyskupas (202); šv. Kiprijonas Kartaginietis (258) ir kiti. Kai kurie jų buvo gyvenę dar Apaštalu laikais, kaip jų mokiniai, kaip va: šv. Ignacas Antiochietis (107), šv. Polikar-

pas Smirnetis (167).

Prie jų reikia priskirti ir vėlesniųjų laikų garsius šventus rašytojus, gynėjus R. K. Bažnyčios tiesų ir papročių, kurie vadinasi irgi Bažnyčios Doktorais (Mokytojais), būtent: rytų Bažnyčios keturius šv. vyskopus: Atanasijų Aleksandrietį (373), Basilių Kesarietį (378), Grigalių Nazianzetį (389) ir Joną Chrisostomą (Auksaburnį) Konstantinapolietį (407); ir keturias rytų Bažnyčios vyskopus: Ambrosijų Milanietį (397), Augustiną Hiponietį (430), šv. Jeronimą, kunigą vertėją Šv. Rašto lotynų kalbon (420) ir Grigalių Didįjį, popiežių, pertvarkytoją bažnytinių giesmių (604). Jie visi yra šventieji.

Turime dar keturius daktarus iš vidurinių šimtmečių, būtent: šventuosius Anzelmą Kamberbrietį Anglijoje (1109), Bernardą iš Klervo (Clairveux), didelį garbintoją Švenčiausios Panelės Marijos (1153), Tamą Akvinietį domininkietį, garsiausį mokslinčių filosofą (1274), ir Bonaventūrą pranciškietį (1274). Dar vėlesniais laikais yra atsižymėję šventieji Pranciškus Salezietis, Genevos vyskupas (1662) ir Alfonsas Ligurietis, įsteigėjas redemptoristų ordeno (1787).

Atsižymėjusius šventumu ir mokslu vyrus, kurių raštus Bažnyčia yra pripažinusi pilnai sutapusiais su R. K. Bažnyčios mokslu, vadiname Bažnyčios Mokytojais, taipgi Bažnyčios Tėvais. O tuos, kurių ne visi raštai Bažnyčios pripažinti geri, arba kurie nebuvo atsižymėję dideliu šventumu, vadiname tikrai Bažnyčios rašytojais, k. a. Origenas, garsiosios Aleksandrijos mokyklos vedėjas (254) ir Tertulijonas, Kartaginos kunigas (240).

Ypatingai aukščiau paminėtųjų šventųjų mokslo vyrų raštuose randasi visa tai, kas buvo Apaštalu paduota, o neužrašyta Šv. Rašte.

Štai, mūsų katalikų tikėjimas remiasi ir Šventuoju Raštu ir šventąja Tradicija, iš kurių lyg iš dviejų šaltinių semiasi katalikai tikėjimo gyvojo vandens. Išžiūrėję į šiųdviejų šaltinių gelmę mes pamatysime, jog ir Šv. Raštas ir Tradicija tari tik vieną tikslą, būtent: Senajame Įstatyme kalbama ir rašoma tikrai apie žmogaus nupuolimą ir žadėtąjį Atpirkėją pasaulio, Mesiją, t. y. apie Jėzų Kristų; o Naujajame Įstatyme —

apie tai, ką buvo nuveikęs ir ko mokęs šis sulauktasis Mesijas, Dievas - Žmogus, Jėzus Kristus.

Taigi, mes toliau ir pakalbėsime apie šią Mesiją ir apie tai, ar galima tikrai patikėti Šventuoju Raštu ir Tradicija.

7. Laukiamasis Mesijas.

Pirmiesiems mūsų tėvams, Adomui ir Ievai, rapuolus, Dievas buvo pažadėjęs atsiųsti jiems Mesiją, t. y. Išganytoją pasaulio, kurs atsilygintų už mūsų nusidėjimus ir grąžintų mums galimybę patekti amžinojū laimėn. "Padarysiu neprietelystę tarp tavęs", šitaip sako Viešpatys žalčiui: "ir moteriškės ir tarp tavo sėklos ir josios sėklos. Ji sutrins tavo galvą, o tu tykosi josios kulnies" (Prad. 3, 4).

Suprantamas daiktas, jog, jei Dievas liepė žmonijai laukti Išganytojo, tai šis Jojo pasirodymas negalėjo atsilikti paprastu kokiū būdu — Jojo atėjimas turėjo būti paskelbtas ir žinomas visoms giminėms ir visoms tautoms; visi žmonės turėjo laukti Jo ateinant ir visi turėjo Jį pažinti.

Taigi buvo reikalinga nepaprastų ženklų ir žymių, tinkamų kiekvienai kartai suprasti. Reikėjo, kad žmonės suprastų, ko buvo nustoję, nusidėdami Dievui; buvo reikalinga, kad jie pereitų per skausmus ir priešpaudas, kad lauktų Jo visa širdimi, didžiausiu pageidavimu.

Kaip tik šitoks ir buvo laukimas Jojo. Visas pasaulis jauste jautė ir didžiausiąją viltimi laukė Jo ateinant.

Tačiau, nei viena tauta, nei vienas kraštas, nei vienas žemės kampelis nėra Jo laukęs tiek, kiek tas kampas, kuriame tas žadėtasis Mesijas turėjo pasirodyti, gimti, gyventi ir mirti; o šitas kampelis, šita tauta ir buvo tai ne kas kita, kaip Palestinos kraštas ir jos gyventojai — žydai.

a) Nojaus vaikai platina žinią apie Mesiją.

Taigi valandėlei persikelkime mintimi į anuos laikus, kai Nojaus vaikai: Samas, Chamas ir Jafetas, išlipo iš laivo (arkos), kuris jaos buvo išgelbėjęs iš tvano, ir jie pasidalijo pasaulį.

Jie visi neša bausmę už įgimtąją nuodėmę, tačiau, su viltimi ateity, jog jie būsia atpirkti, išganyti. Jie buvo girdėję iš savo tė-

vo Nojaus apie Rojų, apie žalčio vylių, apie pirmųjų tėvų nuopoli, apie išvarymą jų iš rojaus, apie Dievo pažadėjimą atsiųsti jiems Išganytoją, apie nugalėjimą piktosios dvasios - žalčio. Ir visur jie išnešines šias žinias apie šią žaltį, apie šią Moteriškę, apie šią Mesiją kartų kartoms, gimininių giminėms, kol neateis Mesijas!

Jau Samo, Chamo ir Jafeto palikuonys (ainiai) išsisklaidė po visą žemės ritulį; pripildė Europą, Aziją, Afriką, o rasit, ir mums šiandieną nežinomus kietžemiras, kokią Atlantiką, apie kurią eina senovės pasakos. Visur auga miestai, valstybės, įžymūs vadai ir valdovai. Ir visur lieka, kartais kad ir labai dulsniai, šis pasakojimas apie rojų, žaltį prigaviką, Moterį, Žadėtąjį, tvaną, Babelio bokštą. Visur Kainas, brolių dūds, randa pašėkėjų, Loto dukterys — savo pamėgdžiotųjų.

Ir kur toji žemė, kurioj turėjo užgilti Žadėtasis? Kuri ta tūkstančių viena laimingoji tauta, iš kurios turėjo iškilti Laukiamasis?

b) Žydu tautai skirta išduoti iš savęs Mesiją.

Zmogiškai maštant, lyg tai Babilonija turėtų būti ta išrinktoji tauta. Tačiau, ne! Pui-kybė ir išdidumas sunaikino joje, kas kilnu, suglėbino, kas kieta ir tvirta, ir ji žuvo po griuvėsiais 500 metų prieš Kristų!

Tai rasit Egiptas, kurs ilgus metus tvarkosi išmintingai ir akyliai? Jis gyvuoja 15 šimtmečių, tačiau, lyg apsvaigęs svyruoja, nežinodamas pats, ką bedarąs, kar šliaužia, ir žlunga, kai Mesijas jau turėjo gimti!

Tai rasit, Graikija, kuri taip myli laisvę ir meną? Jos poetai, Homeris ir Pindaras, uždega jų širdis kilnumu; įstatymdaviai, Likurgas ir Solonas, stiprina savo įstatymais; didvyriai, Leonidas, Milkiadas, Temistoklas, gina savo ginklais tėvynę. Tačiau, jie turi savo silpnybių — ji paperkama! Pilypas Makedonietis ją suglėmžia savo delmone; o jo sūnus Aleksandras Didysis uždėjo ant jos pančius, ir ji pasibaigė, kol Žadėtasis dar nebuvo atėjęs!

Tai rasit, apvaldytojas Egipto, Graikijos ir Azijos ir Afrikos, t. y. Romos valstybė bus ta išrinktoji tauta? Ir tai ne! Tėvynės

meilė be abejo buvo ją iškėkasi aukščiau-
siai; tačiau, nepraslinko septyni šimtmečiai,
kai ji paskendusi didžiausioj lepnoj ir ais-
troj, nustojo taip pirma jos branginamos
meilės tėvynei ir, žmonijai jau-jau laukiant
Laukiamojo, ji buvo nebetekusi kilnių vyrų.

Tačiau, greta šitų didelių ir garsių tautų,
tolimame Romos ciosorystės užkampely gy-
veno maža, visų niekinama tautelė, kuri sa-
vo ilgu gyvenimu, savo rązsisklendimu sa-
vyje, savo tikyba ir įpročiais, ištikimumu
savo įstatymams, savo tamprumu ir pasto-
vumu nelaimėse yra praviršijusi ir Romą,
ir Atenus ir Memfisą, ir Babiloną — anuos
anų tautų sostapilius.

Šita tautelė, iš pradžių bastūnais keliau-
dama iš vietos vieton, ilgą laiką Egipto ver-
gė, retai nugalėtoja; dažniausiai pamuštoji,
pragyveno visas likimo žaislus kantriai, iš-
tvermingai ir gyvavo du tūkstančių metų!
Kas ją taip ilgai palaikė? Ar troškimas gar-
bės, ar politika, ar laisvė, ar meilė tėvynei?
Ne! Viso šito ji tinkamai nebuvo atjautusi
— ją palaikė tiktai **Dievo Dvasios įkvėpi-
mas!** Šita tautelė gimsta, auga, gyvena, var-
gsta, kenčia, veikia, tvarkosi ir suklumpa
po mirtiniais smūgiais vien tik tam tikslui,
kad visam pasauliui apsakintų, jog yra
tiktai vienas Dievas, jog šis vienintėlis ir
tikrasis Visagalis kai kada apvaldysias visą
žemę, jog šitą perversmą padarysias iš jos
gimsiantis Žmogus, kursai vadinsis **Šventas,
Teisingasis, Išganytojas, Tautų Laukiamasis!**
Jis tai būsias lygus pačiam Dievui, pats
DIEVAS - ŽMOGUS!

Šita tautelė tai Izraelitai, amžinosios Ap-
vaizdos skirti apsakinti ir laukti Mesijo!

c) **Abraomo sėklai Dievo skirta išduoti
iš savęs Mesiją.**

Štai, Abraomas gauna iš Dievo įsakymą
palikti Chaldėjos lygumas. "Išeik iš tavo
žemės, ir iš tavo giminės, ir eik žemėn, ku-
rią aš tau parodysiu; o padarysiu tave dide-
lę tautą... ir tavyje bus palaimintos visos
žemės tautos" (Prad. 12, 1-3).

Tai pradžia to plano (sumanymo), kurį
Viešpatys buvo sumanęs tikslui žmonių at-
mintyje neiškreiptai išsaugoti pažadėjimą at-

siųsti Mesiją ir pažymėti iš kokio kelmo iš-
dygsianti ant Judos atžala, kuri savo mei-
lės šešėliu apdengsianti visą pasaulį!

Abraomas tiki Viešpačiu, pildo Jojo palie-
pimą; tačiau, jojo tikėjimas išstatytas dide-
liam išbandymui. Abraomas laukia sūnaus
užgimstant net šimtą metų! Štai jam gimsta
Izaokas; puikiai auga; džiaugiasi pasenėjęs
Abraomas; žiūri į savo maldų sūnelį, iš ku-
rio per ilgą gimsiąs Išganytojas! Štai, Die-
vas liepia jam paaukoti savo vienintėlį sū-
nų! Kaip gi išsipldys Dievo pažadas? Tačiau,
jis negalvoja, nesipriešina, kadangi jis ge-
rai žino, jog Dievas nemelagis; taigi, jis ve-
da sūnų ant kalno, sukuria laužą, paguldo
ant jo sūnų, iškelia ranką su peiliu, taikina
vienintėlio sūnaus širdin smūgį ir... štai!
Dievas sulaiko jo ranką ir liepia vietoj sū-
naus paaukoti susipainiojusį erškėčių krū-
me avinėlį! Abraomas įrodė savo ištikimybę
Dievui, lyg kad sakydamas: pasitikėk ma-
nimi ir mano ištikimybę! Ir mano sėkla —
palikuonys bus ištikimi Tau ir išlaikys ta-
vo žodžius neiškraipytus! Ir Dievas jam ta-
ria: "Per mane patį prisiekiu, laiminsiu ta-
ve ir išplatinsiu tavo sėklą, kaip dangaus
žvaigždes ir kaip smiltį, kurs ant jūrų kraš-
to, ir tavo sėkloje bus palaimintos visos že-
mės tautos" (Prad. 22, 17-18). Štai, prie-
saikos patvirtintas pažadėjimas!

Tai girdi Izaokas ir apie tai perduoda
(pasakoja) savo sūnui Jokūbui. Šis mirda-
mas iš savo 12 sūnų parenka Judą ir ap-
reiškia jam jojo didį pašaukimą; primena
jam, jog iš jojo palikuonių gimsiąs žadėta-
sis Mesijas, ir aiškiai pažymi Mesijo atėji-
mo laikotarpį: "Nebus atimta buožė iš Ju-
do, nei vadas nuo jo strėnų, kol neateis,
kurs turi būti atsiųstas, o iš žmonių lau-
kiamas" (Prad. 49, 10).

d) **Lūkstys.**

Tačiau tai ilgas laukimas! Izraelitai pra-
gyvena baisesius įvykius! Abraomo palikuo-
nija pakliūva Egipto žiaurion vergijon, kur
ją vargina ir slėgia žiauriausiu būdu; ta-
čiau, ji, Dievo pagalba, ne tik nežlunga, bet
dar ir plečiasi!

Ištrauktas iš upės Mozė išvaduoja tautą,
išveda iš Egipto, perveda per Raodonasias
jūras, kuriose paskęsta besivejās ją farao-

nas; vedamas dieną tamsaus, o naktį skais-
taus debesų šulo eina per dykumas; priei-
na Sinajaus kalną, kur gauna iš Dievo 10
Jojo įsakymų; vargais negalais šita nuola-
tos kelianti riaušes storžieviška tauta atsi-
stoja ant Jordano upės kranto, anos paža-
dėtosis jai žemės sienos. Ant vieno upės
kranto atsistoja priešais moabitų giminė su
kalaviju rankose, neįleisdama izraelitų ža-
dėtojon žemėn. Moabitai prieš izraelitus iš-
siunčia savo žynių mesti ant izraelitų pra-
keikimui; tačiau, šis, tris kart veltui mė-
gindamas iškeikti izraelitus, ištaria palai-
mos ir pranašystės žodžius: "Užtekės Jokū-
bo žvaigždė ir atsistos iš Izraelio lazda ir
pamuš Moabo kunigaikščius, ir išnaikins vi-
sus Seto sūnus" (Skait. 24, 17).

Dievui pagelbstint, pilna pasitikėjimo pra-
našystėmis, atjausdama savo pašaukimą ši
tautelė drąsiai žygiuoja pirmyn. Griūva prieš
ją Jericho mūrai; nyksta apgyvenusios Cha-
nanėjos žemę tautos. Paeiliui atsiranda įsta-
bi didvyrė Debora, didvyriai ir teisėjai: Sam-
sonas ir Gedeonas, kiekvienas tam tikru me-
tu paeilrai, kad pasirodytų, ką tai gali nu-
veikti tikėjimas šituo dieviškuoju pažadė-
jimu; pasiklojęs šiuo tikėjimu Gedeonas
apvaldo miestus ne ginklais, bet liepsnojan-
čiais žibintais ir trimitų balsais!

PAGUODA ŠIRDŽIAI

SYKĖ, Europoje, dar viduramžių laikais,
senyvas žmogelis priėjo prie arkitekto,
kuris vadovavo didžialės katedros sta-
tybos darbams ir pasiprašė leidimo pagel-
bėti prie statybos. Norėdamas nepažįstamu-
ju atsikratyti, arkitektas atsakė, jog senu-
kas galis užlipti į pačias katedros lubas ir
kaip mokėdamas drožinėti ant gegnių, tuoj
po stogumi.

Dieną iš dienos senelis pats sau vienas dir-
bo patamsėje netoli katedros kupolos. Pasi-
taikė kad vieną dieną senelis nepasirodė ka-
tedros apačioje. Kiti darbininkai, senelio ne-
sulaukdami, užkopė aukštyn kur senelis pa-
tamsėje dirbdavo, ir ten rado ant lentos iš-
sitiesusį, išsipūtusiom dangun pakreiptom a-
kim, negyvą senelį. Netoli, ant vienos geg-
nės, išdrožinėtas Kristaus veido vaizdas, ir
taip puikiai, gražiai atlikta, taip kaip vien

gabiausias artistas gali padaryti. Žemiau
drožinio matėsi žodžiai: "Nors Dievas pa-
matys ir supras".

Kokia tai brangi mintis! Kokie tai bran-
gūs, suraminanti, įkvėpimą priduodanti žo-
džiai širdin įsirašyti!

Kaip dažnai žmonės neįvertina mūsų ge-
rų norų, paneigia mūsų gabumus, nesupran-
ta mūsų žodžių, nebrangina mūsų pastangų
bei darbų. Mūsų rodos visi paneigia, ven-
gia, atstumia. Kada žmogus rodos kaip galė-
damas stengiesi kitam gera padaryti, jis gi
kaip tyčia tai nepastebi, o dar kartais ir
aštriai atmeta. Panašiai kaip peiliu širdį
perdurtum, aštriu botagu žmogų nuplaktum.
O mes silpni satvėrimai, tuoj linkę pasiduo-
ti, mesti visokias pastangas ir tegu sau...

Bet tada kaip tik geriausia proga atsi-
minti: "Nors Dievas pamatys ir visa įver-
tins". Mūsų pastangos ne tuščios. O paga-
liau kaip tik tas ir svarbiausia — visame
kame, nežiūrint žmonių kalbos, kritikos, ne-
dėkingumo, nusivylimo, vienam Dievui įtik-
ti. Jis vienas visa mato, girdi, žino. Jis vie-
nas kiekvienam žmogui kaip reikiant atly-
gins.

M.

IŠ SENUTĖS GYVENIMO

Viena pamaldė zanavykė, turinti virš sep-
tyniasdešimt metų, iš savo ilgo gyvenimo
patyrimo štai ką paduoda:

"Pasitikėjimas pačiu Dievu buvo visą ma-
no amžių. Savo visą gyvenimą aš rėmiaus
ant Kryžiaus ir tiktai Kryžiaus. Kur tik aš
einu, ką veikiu, ar ką dirbu, ar sodinu že-
mėje, ar didžius debesis su žaibais matau
ateinant, tuoj klaupiu ant žemės ir į visus
keturius pasaulio kraštus žegnoju šventuoju
kryžiumi. Ir nieko nebijau, nei audrų, nei
kitokių gamtos bausmių, tik tikrai tikiu,
kad Dievas mane gelbės nuo visų nelaimių".

A. † A.

VINCENTAS MAČIULAITIS

Mirė Marijampolėj, Lietuvoj; katalikiškai
palaidotas.

Už jo sielą bus atlaikytos dvejios šv. Mi-
šios. Prašome Marijonų Rėmėjų sukalbėti po
dalį Rožančiaus ir šiaip pasimelst.

Gausus Atlaidai Už Kryžiaus Kelių Ėjimą

Už stacijų ėjimą Bažnyčia visad yra nustatčiusi gausius atlaidus; atlaidų skaičius, tačiau, per kurį laiką nebavo galutinai nustatytas. 1931 m. spalio 20 d., išleistas ypatingas pranešimas atšaukė visus atlaidus, kurie iki tam laikui buvo uždėti už stacijų ėjimą, o jų vietoje galutinai paskyrė atlaidų skaičių už stacijų ėjimą.

Visi tikintieji, kurie atskirai ar bendrai, su gailėsčiu širdyje (t. y. svarbu kad būtų pašventinamosios malonės stovyje) apeina stacijas, pagal Šventojo Sosto nurodytus reikalavimus įtaisytas, galite įgyti:

1. Visuotinus atlaidus už kiekvieną stacijų apėjimą, reiškia, kiek kartų kas apeis stacijas tiek kartų visuotini atlaidai. Tokiu būdu galima net ir keletą kartų į dieną įgyti visuotinus atlaidus.

2. Kiti visuotini atlaidai jei tą dieną kada kas apeis stacijas priims šv. Komuniją. Tie, kurie nepriima šv. Komuniją tą dieną kada apeina stacijas, gali antrus atlaidus įgyti jeigu dešimts kartų apeina stacijas ir į mėnesio laiką artinasi prie Dievo stalo.

3. Tie, kurie pradėję stacijas negalėtų dėl kokios nors priežasties jų baigti, gali už kiekvieną apeitą staciją įgyti dešimts metų ir keturiasdešimts dienų atlaidus. Minėtus už stacijas atlaidus įgyti reikia apeiti stacijas kurioje nors bažnyčioje ar koplyčioje. Tačiau pasitaiko, kad dėl vienos ar kitos priežasties kitas ir negali stacijas apeiti bažnyčioje ar koplytėlėje. Tokių asmenų naudai, Popiežius Klemensas XIV leido pašventinti kryželius ir jiems uždėti stacijų atlaidus. Šiaos kryželius pašventinti ir ant jų uždėti stacijų atlaidus gali visi Pranciškonų (Mažesnių Brolių) Ordeno viršininkai ir kiti šio Ordeno kunigai, kuriems duotas Tėvo Generolo leidimas. Minėtus kryželius šven-

tinti ir jiems uždėti stacijų atlaidus gali taipgi visi vyskupai ir daugelis kunigų, kuriems duotas ypatingas leidimas.

Kas gali, tokį kryželį vartodamas, stacijų atlaidus įgyti?

1. Visi sergantieji. Tai reiškia, ne tik mirštantieji, bet ir visi, kurie taip sunkiai serga ar silpni, kad sunku būtų jiems nueiti į bažnyčią kur randasi stacijos. Tie, kurie tik šiek tiek negerai nusiteikę, jau negalėtų šiais kryželiais stacijų atlaidų įgyti, nebent dėl kitos svarbesnės priežasties negalėtų nueiti į bažnyčią ar koplyčią stacijas apeiti.

2. Keliaujantieji laivu.

3. Kurie kalėjime uždaryti.

4. Kurie gyvena netikintųjų žmonių šalyse (tokiais atvejais greičiausia nebus baž-

nyčios ar koplyčios kur būtų galima stacijas apeiti).

5. Visi kiti, kurie dėl kokios priežasties negali stacijų aplankyti.

Kokios yra sąlygos tiems, kurie vartoja stacijoms pašventintus kryželius?

Idant viršų išvardinti asmenys galėtų įgyti stacijų atlaidus, —

1. Jie turi kryželį laikyti rankoje. Jei, tačiau, kuris taip sunkiai serga, kad negali kryželiaus palaikyti, gali toks visuotinus atlaidus už stacijas įgyti kryželį pabučiavus ar bent į jį pažvelgus. Tie, kurie dėl darbo, kurį dirba ar dėl kitokios svarbesnės priežasties negali rankoje kryželio laikyti, gali kokių nors būda kryželį ant savęs nešioti, pav. kišenėje, ant kaklo pasikabinti, ar panašiai.

2. Reikia atkalbėti dvidešimts (20) "Tėve mūsų, Sveika Marija ir Garbė..." reiškia iš-eina vienas "Tėve mūsų, Sveika Marija... Garbė..." (Nėra reikalo, kalbant poterius padaryti minėtų atskirų intencijų; užtenka intencijos įgyti atlaidus).

Kokius atlaidus galima pašventintu stacijoms kryželiu įgyti?

1. Tie, kuriems leista naudotis stacijoms pašventintu kryželiu, gali įgyti tuos pačius visuotinus atlaidus, kurie viršų išvardinti.

2. Tie, kurie negali atkalbėti visus dvidešimts (20) "Tėve mūsų..., Sveika..., ir Garbė..." gali už kiekvieną atkalbėtą "Tėve mūsų... Sveika... ir Garbė..." įgyti dešimts metų ir keturiasdešimts dienų atlaidus.

3. Tie, kurie taip serga, kad negali rankoje laikyti pašventinto kryželio, gali įgyti visuotinus atlaidus jei tik pabučiuoja kryželį ar tiktai į jį pažvelgia, kad ir neatkalba nė vieno "Tėve mūsų... Sveika Marija... ar Garbė...". Tokiame atsitikime nereikia atkalbėti net jokios kitos maldelės ar atsідūsėjimo.

Koks stacijų ėjime paslėptas turtas. Visiems jis mums prieinamas. Svarbu, tat, kad visi jao kuo daugiausia pasinaudotume, prie kiekvienos progos eidami stacijas.

"Palaiminti, kuomet jums piktžodžiuoja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje." (Mato V, 11-12).

Šis - Tas Apie Šventąjį Raštą

Šv. Raštas kitaip yra vadinamas Biblija. Žodis Biblija yra graikiškos kilmės ir mūsų kalboje reiškia knyga.

Pirmasias Šv. Rašto dalis parašė Mozė prieš apie 1500 metų prieš Kristų.

Paskutinę Šv. Rašto dalį, vadinamą Apokalipsu, parašė šv. Jonas, 96 metais po Kristaus. Tokiu būdu Šv. Raštas buvo gaminamas veik per 1600 metų.

Pirmąją evangeliją parašė šv. Matas 41 metais po Kristaus gimimo. Paskutiniai šv. Jono evangelija pasirodė 96 metais po Kristaus.

Iki evangelijos buvo parašytos Dievo žodis buvo skelbiamas gyvu žodžiu.

Apaštalai ir jų mokiniai Dievo žodį skelbė per 8 metus be jokios rašytos evangelijos. O praėjo 63 metai iki visas Naujasis Testamentas buvo parašytas.

Evangelijose nėra užrašyta viskas, ko Kristus mokė ir ką jis veikė. Apaštalų Darbuose ir Laiškuose ne viskas užrašyta ką įsteigė ir ką nuveikė patys apaštalai ir jų mokiniai. Daug dalykų apie tai ko Kristus mokė ir ką įsteigė ir atliko apaštalai, buvo perduota iš gentkartės į gentkartę gyvu žodžiu. Tas, kas buvo perduota gyvu žodžiu vadinama padavimu.

Prieš spaudos išradimą, (kas įvyko 1450 m.) Šv. Raštas būdavo perrašinėjamas. Vienam rašytojui trūkdavo du metus perrašyti visą Šventąjį Raštą.

Šv. Raštas tada buvo rašomas ant pergamento, kurs būdavo labai brangus. Todėl anais laikais pagaminti Šv. Rašto nuorašai (kopijai) atseidavo daugiau, kaip vienas tūkstantis dolerių.

A. † A.

VIKTORIJA PETECKIENĖ

Mirė rugsėjo 1 d., sulaukus 78 metų amžiaus. Palaidota rugsėjo 5 d. iš Šv. Trėjybės bažnyčios Šv. Benedikto kapinėse, Hartford, Conn.

Už jos sielą bus atlaikytos dvejios šv. Mišios. Prašome visų Marijonų Rėmėjų sukalbėti po dalį Rožančiaus ir šiaip pasimelsti.

MEILĖS LEGENDOS

LEGENDA apie Šventąją taurę artimai susirišusi su madona — Dievo Motina. Yra tai lyg slaptinga ir neaiški pasaka apie tai kaip Juozapas iš Arimatėjos iš Išganytojo žaizdos suleido Jo kraują į taurę, kurią mūsų Išganytojas vartojo paskutinės vakarienės metu. Juozapas buvo išlaikytas kalėjime per keturiasdešimt metų, bet kokiu tai nežinomu būdu jam pavyko šventą taurę paslėpti, ir iš jos jis gyveno iki kol jam pavyko surasti šventą patikimą žmogų, kuriam jis pavadė saugoti šventąją taurę. Taurė visą laiką buvo po ypatinga Marijos priežiūra, ir pagaliau, kaip legenda sako, taurė paslėpta vadinamojo Taurės Pilyje, kur ją atsidėjusiai saugojo tulas Amfortas, kuris sykiu su savo palydovais už piktus darbus padarytus tada kai jis buvo šventos taurės saugotojas, ilgus amžius gyveno lyg nepilnoje sąmonėje, lyg kokios miglos aprauktas — visą laiką buvo bemirštas, bet nemirė.

Iš šventosios taurės spindėjo liepsnojančias, apjakinantis skaisnumas, kuris taurę slėpė nuo visų, kurie nebuvo skaisčios širdies ir švento gyvenimo. Nevienas ištikimas ir teisus krikščionis karžygis išvyko taurės ieškotų; kiekvienas prisiekė negrįžti iki kol nebus josios suradęs. Tačiau nei vienam nepavyko šios brangenybės surasti iki kol ne-

pasirodė vienas kilnus jaunikaitis vardu Galahad'as. Šis jaunuolis, legendą sekant, buvęs Juozapo iš Arimatėjos giminaitis, "kario jėga buvo kaip dešimties vyrų dėl jos tyros širdies"; jam pavyko pasiekti minėtą Taurės Pili, tačiau galutinai dėl perdeldio savęs pasitikėjimo nepavyko surasti taurės.

Ši legenda apie Šventąją Taurę vėliau per ilgus amžius plačiau išvystyta poezijoje ir mene ir davė pradžią net daugeliui prietarų.

* * *

Čia kaip tik vietoje paminėti įdomią legendą apie tą mažulytį, švelnų paukštelį, kuris, sakoma, buvęs Kristus kančių liūdininku, ir kuris, iš didelio gailesčio dėl kenčiančio Išganytojo, mėgino Jam iš prikaltųjų rankų ištraukti baisias vėnas, kurių Jo Motina negalėjusi pasiekti.

Marija, sakoma, stovėjusi po kryžiumi iki kol mirusiojo Išganytojo kūnas buvo nuimtas nuo kryžiaus; dar ilgai, su neapsakomai dideliu skausmu ir gailesčiu, bet ir tyliai, Marija ant savo rankų laikėsi mirusį savo mylimą Sūnų. Paveikslai, vaizduoja šį vaizdą, užvardinti "Pietas". Šv. Ambrozijus ketvirtame šimtmečio sakes, jog jau tuo laiku pasklidusi legenda, jog prisikėlęs Išganytojas apsiereiškęs Savo motinai pirm negu Marijai Magdalenai. Sakoma, Marija, Jo motina, buvo karštoji maldoj paskendus kai skaisčius angelų būrys pasirodė josios kambaryje, ir atsiklaupę prieš Mariją pagiedojęs "Sveika Karalienė". Toks buvo dangaus angelų sveikinimas Danguos Karalienei. Kada dangiškujų pasiuntinių giedojimai sustojo, Pats Kristus, baltai apsirėdęs, rankoje kryžiaus ženklą nešinas, jai pasirodė; Ji sekė senovės patrijarkai ir pranašai, kurių sielas Jis po Savo mirties iš kalėjimo paliosavęs. Ir jie Marijai priklaupė ir ją pasveikino. Tada Išganytojas paguodęs Savo motiną ir liepęs jai daugiau nebeverkti, nes mirties skausmai jau pranykę, o pragaro vartai Jo nepergalėje. Ir ji, parpuolus ant kelių, Jam nuolankiai padėkojusi, kad Jam patiko žmoniją atpirkti.

Padavimas tvirtina, jog Marija buvusi su apaštalais Kristaus dangun įžengimo metu,

ir, jog pamačrasi Kristų debesyse pranykusi, šaukė į Jį ir sakė: “Mano Sūnau, atmintk mane kada įeisi savo karalystėn!”

Likusią savo gyvenimo dalį, kaip sako padavimas, Marija praleidusi su apaštalu šv. Jonu jo namuose ant Sijono kalno Jeruzalėje ir jo namuose prie Galilėjos ežero, kur jai buvo taip malonu gyventi. Viena Sicilijos legenda sako, jog šiuo laikotarpiu šv. Lukui buvo sapne apreikšta ir įsakyta nukeliauti pas Viešpaties motiną ir prašyti sau leidimo nupiešti josios paveikslą. Marija nuolankiai sutikusi, laikydama tai Dievo valios parėdymu. Ji tačiau šv. Lukui pasakiusi, jog ji niekad savo veido veidrodyje nemačiusi, todėl negalinti spręsti dėl savo veido savybių; Marija dar prie to paprašė, kad Lukas ją nupieštų kaipo jauną moteriškę, rankose laikančią savo dievišką Kūdikelį. Danguis angelai patarnavo šv. Lukui kai jis piešė; vienas jam padavė šepetuką, kitas maišė spalvas, kiekvienas norėdamas kuo nors pasitarnauti. Sutemus, Lukui reikėjo darbą nutraukti, tačiau kada jis grįžo pradėtą darbą baigti, Panelė Marija buvo jau mirusi, bet angelai buvo paveikslą užbaigę. Šv. Lukui priskaitomas Dievo Motinos paveikslas šiuo laiku randasi Ryme, prie gražiosios Santa Maria Maggiore bažnyčios, vadinamoje Borghese koplyčioje.

A. J. Midžiūnas, MIC.

Amerikos Juodieji

Jungtinėse Amerikos Valstybėse juodųjų žmonių - negrų randasi apie 13,000,000.

Taigi ant kas 10 baltų žmonių atseina vienas juodis, arba kitaip tariant Amerikoje vienas iš 10 žmonių yra juodas.

Kadangi baltųjų tarpė šeimyninis gyvenimas genda per divorsus ir gimdymo kontrolę ir kadangi negrų tarpe tokio išsigimimo nėra, arba nežymiai tepasireiškia, tai juodųjų nuošimtis šioje šalyje vis auga.

Negrai pagal savo būdą yra jausmingi, religingi ir paklusnūs. Bet kadangi jų socialis ir ekonominis stovis tebėra žemas ir kadangi tvirkinanti įtaka į juos veikia, tai kai kurių didmiesčių dalyse negrai gali sudaryti pavojaus visuomeniškai tvarkai.

Iš minėto negrų skaičiaus katalikų tėra 260,000. O įvairių protestantiškų tikybių išpažintojų yra apie 5,000,000. Tad apie 7,-

500,000 negrų nepriklauso jokiai tikybai. Kadangi negrai yra jausmingi ir iš prigimties religingi, tai palaidųjų negrų tarpe atsiranda įvairiausių religinių klaidžiojimų.

Komunistai bando negrus sunaudoti savo jėgoms padidinti. Varo jų tarpe energingą propagandą.

Kad atsverti pragaištingą komunistinę propagandą negrų tarpe katalikų Bažnyčia atkreipė dėmesį į negrų dvasinius reikalus. Negrų tarpe dabar darbuojasi apie 300 kunigų ir apie 1000 seselių - vienuolių. Katalikų Bažnyčia yra įsteigus 260 mokyklas negrų vaikams. Jose auklėjama 35,000 negrų bernaičių ir mergaičių.

Kadangi katalikai negrų tarpe tesudaro 2 nuoš., tai aišku, koks tai milžiniškas darbas stovi prieš akis katalikiškai Bažnyčiai.

IŠPAŽINTIES “BAIDYKLĖ”

NE vienas nekatalikas, kurio vyras ar moteris priguli prie tikrosios bažnyčios, tikrai atsiverstų jei ne ta “nelemta išpažinties šmėkla”, baimė, apie kurią įsivaizduojama daugelis netikrų ir nebūtų dalykų.

Kada jiems primenamas katalikybės reikalas, jie sako, jog jiems norėtusi tapti katalikais, tačiau jie labai baidosi tos išpažinties; ji jiems atrodo toks sunkus, nežmoniškas dalykas. Tačiau jeigu tas vyras ar ta moteris šiek tiek susimąstytų ir apsižiūrėtų, pamatytų, jog kasdien įvyksta šimtai tūkstančių “išpažinčių”, kuriose nedalyvauja kunigas. Šių “išpažinčių” tikslas kiekvieno asmenė gerovė, taip, kaip ir atgailos sakramento tikslas yra kiekvieno sielos gerovė.

Šios kasdienės “išpažintys” tai yra kasdieniai pasitarimai, teiravimaisi, kurių tiek daug įvyksta šios šalies gydytojų ir advokatų ofisuose. Tuose ofisuose ligonis ar klientas išpasakoja visą savo istoriją, nes jeigu gydytojas ar advokatas nesužinos visų reikalo smulkmenų, jis bejėgis ir negalės savo pacientui ar klientai kaip reikiant bėdoje patarnauti. Prie to, daugiausia to kas advokatui, dažnai ir gydytojui, pasakytą, yra raštuose sutraukta ir užrašuose laikoma. Kunigas gi, priešingai, nelaiko jokių raštų ar užrašų ką jis girdėjo užmirštama. Ko tai, tat, bijotis? Antas

Paklausimams Atsakymai

Ar reikalinga turėti beveik tobulą sveikatą ir kūno jėgas, kad būtų galima tapti vienuole.

Ne, nebūtinai. Sveikatos reikalavimai įvairiose vienuolijose yra skirtingi. Visa priklauso nuo rūšies ir sunkumo tų darbų, kuriais vienuolija užsiima. Vienuolės, kurios sunkiai dirba ligoninėse, arba kurios mokytojauja mokyklose turi turėti stipresnes jėgas ir geresnę sveikatą už tas vienuoles, kurios tokių darbų nedirba, bet daugiau užsiima malda, dievotais apmąstymais ir lengvesniais darbais.

Ar ir kunigai turi eiti išpažinties prie kitų kunigų?

Taip, nes pareiga išpažinti savo nuodėmes lygiai varžo kunigus kaip kad ir pasaulininkus. Kunigai eina išpažinties prie kitų kunigų. Daugumas jų, trokšdami kuo arakščiausio sielos skaistumo ir tyrumo Mišių atnašavimui ir sakramentų dalinimui, eina išpažinties, dažniau už daugumą pasaulininkų. Žinote, net pats popiežius eina išpažinties!

Ką reiškia šv. Rašto žodžiai, kurie sako, jog reikia gimti antrą kartą?

Mintyje tur būt turite mūsų Viešpaties pasakymą: "Jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo karalystę" (Jono III, 5). Šie žodžiai reiškia, jog išganyrai būtinai reikia Krikšto. Krikštas yra naujas gimimas, dvasiškas gimimas, nes per Krikštą pirmą kartą gauname pašvenčiamą malonę, kuri yra dvasiška sielos gyvybė.

Kalbant ražančių už numirusį, ar galima vietoje "Garbė Dievui Tėvui ir t.t.", maldelę kurią kalbame kiekvienos paslapties pabaigoje, kalbėti: "Amžinąjį atilsį"? Ar tai sudarytų kliūtį atleidū įgyjimui?

Galima taip padaryti ir vis pelnyti atleidus, suteikiamus už ražančiaus sukalbėjimą. "Garbė Dievui Tėvui ir t.t." tikrenybėje nėra paties ražančiaus dalis, nors yra įprasta šią maldelę sukalbėti kiekvienos paslap-

ties pabaigoje. Jos vietoje galima kalbėti maldelę už numirusius, "Amžinąjį atilsį". Atlaidai pridėti prie kurios maldos išnyksta, nepelnomi, kai pridedama, apleidžiama ar įterpiama tokie žodžiai, kurie pakeičia pačios maldos esmę, reikšmę. Tačiau, "Garbė Dievui Tėvui ir t.t." pakeista į "Amžinąjį atilsį" neliečia ražančiaus esmės ir jos nepakeičia. Taigi, tuo atveju, ražančiaus atlidai yra pelnomi.

Ar tiesa, jog rankoje laikomi daiktai tampa pašventinti tuo palaiminimu, kurį kunigas suteikia prieš paskutinę Mišių Evangeliją?

Nežinome jokio pagrindo tokiam manymui. Palaiminimas, kurį kunigas suteikia Mišių pabaigoje yra taikomas žmonėms, o ne ne gyviems daiktams.

Ar katalikai gali būti niekam nežinant sutuokti bažnyčioje, t. y. be užsakų, ar gal visada turi būti užsakai?

Dėl teisėtų ir svarbių priežasčių kartais daroma išimtis ir atleidžiama nuo užsakų. Ar priežastis pakankamai svarbi, sprendžia klebonas. Žinoma, nors sutuoktuvės ir būtų be užsakų, tačiau, visados turėtų būti bent du liūdininkai šalia kunigo.

Kas sustatė "Sveika, Karalienė", ar šv. Tomas iš Kanterburio ar šv. Tomas Akviniėtis?

Kiek mums yra žinoma, nei vienas nei kitas. "Sveika, Karalienė" paprastai yra priškaitoma kokiam Hermannui Kontraktui, gyvenusiam vienuoliktame šimtmetyje.

Ar kryželis turi būti medinis, kad prie jo būtų galima pridėti atlidus?

Ne, gali būti ir geležinis, stiklinis, varinis, sidabrinis ar koks kitoks ir vis tiek gali būti atlidais apdėtas. Nėra tad reikalo, jog kryželis būtų medinis ar kad jame būtų kiek medžio.

Ar Bažnyčia draudžia atidaryti karstą po Mišių bažnyčios prieangyje?

Bažnyčia apie tai nieko nėra pareiškusi

nė savo teisės nė apeiginiuose nuosprendžiuose. Vietos papročiai nurodo kaip šiame atvejuje pasielgti. Kai kuriose diecezijose yra leista atidaryti karstą po Mišių, nešant karstą iš bažnyčios; kitose taip daryti yra uždrausta vien dėl nesančio tokio papročio ar dėl diecezinių pareiškimų ir įsakymų. Reikia to ir laikytis.

Kiek laiko atgal, mano tėtė buvo suėmęs paralyžius. Dabar jau gali atsikelti ir pavaikščioti, tačiau sako, kad jam labai sunku k'lūpoti ir todėl nuėjęs bažnyčion visą laiką stovi bažnyčios gale ir taip išklauso Mišių. Pareiškė, jog stovėjimas jam mažiau suteikia skausmo. Jis vien seka Mišias akimis ir kartas nuo karto persižegnoja. Ar to pakanka ir ar jis tikrai išklauso Mišias? Šeima norėjo, kad jis neitų į bažnyčią ir pasiliktų namie, bet jis su tuo nesutinka ir eina vis tiek.

Tėtė taip išklausydamas Mišias kaip raišai tikrai išpildo savo pareigą. Jeigu tik jis seka Mišias ir jų dalis, jo pats pribuvimas yra malda. Jis stoja akivaizdon To, Kuris yra silpnųjų pagalba, nuvargusių paguoda ir Kuris visa gerai supranta ir atjaučia. Nevargink tėtės ir nebūk jam įkyrus. Atsimink, jog Viešpats supranta ir tas maldas, kurias sukalbame nejudindami lūpų. Meilės malda, pasivedimas Dievo Valiai, prisiartinimas prie Dievo vis yra maldos rūšys ir gražūs tikėjimo vaisiai.

Vieną vakarą pareidamas kartu su tula mergina, aš nustebau pamatęs ja persižegnojant. Ji atsakė mano nusistebėjimui, jog pamatęs krintančią žvaigždę, norėjo išgelbėti siela iš skaistyklos. Aš nusijuokiau. Tačiau, grįžęs namon, paklausiau savo motiną apie tai. Ji atsakė, jog girdėjusi apie tokį įprotį ir jog pati į tai tikinti. Aš esu katalikas ir laikaisi tikėjimo, bet čia man atrodo prietarai. Juk jeigu tai būtų tiesa, argi Bažnyčia neplatintų tokio įpročio taip jog daug sielų būtų išganytu. Visi mano draugai irgi sako, jog tas merginos aiškinimas yra teisingas, bet aš vis laikais savo ir manau, jog tai yra prietaras, išgalvotas tokio, kuris nedaug kita ką turėjo veikti. Prašau paaiškinimo. — Massachusetts.

Brangasis drauge, visai nenorėdamas tavęs

įžeisti, patarčiau, jog nėra išmintinga per laisvai kalbėti apie tokius dalykus nei dėti "prietaro" antspaudus kur tik neįstengiama įžiūrėti gilesnės šventų dalykų reikšmės.

Pamaldūs ir pagarbos pilni įpročiai kaip kad šitas, visai nėra prietarai, bet veikiau pamaldus į Visagalį šaukšmas, kylantis iš gilaus įsitikinimo į gražią mūsų švento tikėjimo tiesą, vadinamą "šventųjų bendravimu". (Atsimeni devintąją "Tikiu į Dievą Tėvą" dalį?).

Tiesa, krintančios ar skrendančios žvaigždės nieko bendro neturi su sielų išganymu, tačiau, senieji žmonės, tikrai buvę gilaus tikėjimo pavyzdžiai, mylėdavo gamtos reiškinias jungti su Dievu ir amžinybe. Šios prastos širdies žmonelės visai nemanė, jog krintančios žvaigždės reiškę sielas. Anaiptol! Šiais gamtos reiškiniais patys sau ir kitiems vaizdžiai primindavo sielos kelionę į amžinybę, ir kryžiaus ženklų, meldavo Visagalinį Dievą būti maloningam tą valandėlę skiriančią su šiuo gyvenimu sielai. Argi ne pamaldi ir graži mintis? Galima sakyti, jog tai mažas iš gamtos imtas pamokslėlis.

Motina Bažnyčia ragina prie tokių pamaldžių įpročių, pavyzdžiui, kad ir persižegnooti kai žaibai raižo dangų, arba įžiūrėti šventų dalykų panašumus, esančius gėlėse ir kituose augmenyse (kaip kad Kančios žiede — Passion flower) ir laiminti laukus ir javus. Tokią artymą vienybę su gamta ir Dievo malori negalima vadinti prietarais, bet veikiau graži gamtos išskaitymu, meilės pilnu, širdingu kalbesiu su Dievu.

Dabartinių laikų dvasia persiėmusieji labai gerai padarytų jeigu grįžtų prie to tikėjimo, kurį savyje gaivino seni pamaldūs žmonės ir pasimokintų išorinių tikėjimo pareiškimų, jais pakeisdami savo šaltą ir lediną esą tikėjimą, kurio patys gėdisi ir kuris taip yra artymas šių dienų netikėjimui.

Tiesa, kai kurie išplečia šiuos gamtos aiškinimus ir klaidingai paverčia juos tikėjimo tiesomis, bet ir tai nėra prietarai, o tik jų tikėjimo uolumo pasireiškinimas, kuris ypač dabar yra gana retas dalykas.

"Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins." (Mato VI, 6).

Kelias, Tiesa Ir Gyvenimas

KIEKVIENAS žmogus, kuris nujaučia ir žino, kad mirtis jau arti, kad už kiek valandų tarės apieisti šį pasaulį, nesirūpina mažmožiais, neužsiiminėja tik su bent koku dalyku. Šios paskutinės valandos jam yra labai brangios. Jam rūpi tik svarbūs dalykai, ir, paprastai, visiems daro daug įtakos paskutiniai pasakyti žmogaus žodžiai. Kaip tas žmogus, ant mirties patalo, prakalba patarimo ar paraginimo žodžius į tuos, kuriuos jis palieka, taip ir Kristus, po paskutinės vakarienės, ruošia savo apaštalus tam dideliam atsiskyrimui, kuris neužilgo turėjo įvykti. Kristus kalbasi su jais ir sako: "Aš einu jums vietos prirengti. Kur aš einu jūs žinote ir kelią žinote". Tomas gi atsakė: "Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini; kaip gi galime žinoti kelią?" Jėzus jam tarė: "Aš, kelias, tiesa ir gyvenimas".

Mes skaitome šiuos žodžius tokioj šviesoj, kuri nebuvo pas apaštalus tuo laiku. Didelė Kristas užduotis dabar jau išpildyta. Prisiikimo šviesa pripildė pasaulį. Naujasis Testamentas yra pilnas ir buvo perduotas mums per Jo ištikimą sužieduotinę Bažnyčią. Bet apaštalai ne aiškiai suprato tą, ką jų Viešpatys sakė. Paprastos ir geros širdies Tomą pareiškia visų nuomonę, kada jis sako, kad nesupranta, kur Kristus eina. Kristus kalbėjo apie Dangų, o jų supratimas apie dangų nebuvo aiškus. Ne vienas pranašas Senojo Testamento nebuvo kalbėjęs apie dangų, kaip Kristus kalbėjo. Jis padarė jį taip tikrą, apčraopiamą.

Kristus sako, kad jie žino kelią, o šv. Tomas ginčijasi, kad nežino kelio, bet, ištikrųjų jie žinojo kelią, nes jie žinojo Kristų. Kuris yra kelias; tik jie nesuprato, kad Jame jie turėjo viską, kas žmogui yra reikalinga jo kelionėje dangun. Kad sustiprintų šią tiesą juose, Jis aiškiai sako jiems, kad Jis yra kelias, tiesa ir gyvenimas.

Jis yra kelias aukštesnėj prasmėj, negu žmogiškas protas gali pasiekti. Jis yra kelias, nes sekdamas Juomi, žmogus be abejonės įeis ir paveldės Dangaus Karalystę ir jokių kitų kelių žmogus tai nepadarys. Jis yra kelias, nes Jo gyvenime mes randame

kiekvieną taisyklę ir patarimą reikalingą šventamui. Jis yra kelias, nes, pro visas šio pasaulio abejones, klaidas ir tamsybes, Jo garbingas pavyzdys šviečia visiems kaipo žibintuvas. Jame randame visą tai kas yra gera, kilnu. Todėl, kad yra kelių tikrų ir tiesių, kitų netikrų ir apgaulingų, Kristus yra pavadintas kelias ir tiesa, tai yra, tikras ir tiesus kelias. Daug žydų ir pagonų mokino skaitlingų dalykų apie laimę ir tas dorybes, kurios, kaipo kelias, veda į laimę. Nežiūrint viso to, jie įpuolė į daug klaidų ir taip vedė žmones ne į gyvenimą, bet į praputį, nes jie padarė, kad laimė (žinoma netikra laimė) rastųsi turtuose, garbėje ir tuščiam mokslė ir taip jie patys nuėjo ir nuvedė kitus ne į gerą arba tikrą, bet į apgaulingą kelią. Iš kitos pasės, Kristus mokina tikro tikėjimo ir dorybių, kuriomis galime ateiti tiesioginiu būdu į tikrą ir amžiną gyvenimą, kuris yra Tėvuje ir todėl ir Kristuje, nes Kristus ir Tėvas yra vienas.

Kristus yra kelias, kuriuo mes turime eiti; tiesa, į kurią turime skubintis; gyvenimas, kuriame turime pasilikti. Kiekvienas žmogus trokšta tiesos ir gyvenimo. Net ir pagonys tarėjo šiokią tokią nuomonę apie Dievą, kad Jis yra tiesa ir gyvenimas. Bet ne visi jie surado tikrą kelią. Dievo Žodis, kuris su Tėvu yra tiesa ir gyvenimas, tapęs žmogami, tapo ir keliu. Šv. Augustinas sako: "Vaikščiok paskui šį žmogų ir tu ateisi pas Dievą. Yra daug geriau šlubuoti kelyje, negu drąsiai, mandriai, vaikščiok šalia kelio".

Nuo šio yra aišku, kad Kristus turi būti mums kelias, nes savo kančios nuopelnais Jis atidarė mums kelią į dangų ir Savo mokslų Jis nurodo mums tą patį kelią. Kaip tėvas arba motina, kurie nuoširdžiai myli savo sūnų, kuris buvo įmestas į kalėjimą, džiaugiasi jo sugrįžimu ir pagamina jam gražius rūbus, sateikia jam visokių patogumų ir džiaugsmų, taip ir Kristus, ne tik džiaugiasi kuomet mes pasiluosuojame nuo nuodėmės ir velnio vergijos, bet dar trokšte trokšta mums parodyti lengvą ir tikrą kelią į tikrą džiaugsmą ir amžiną laimę. Taigi, Kristus pažadina mumyse tikėjimą, malonę,

gerus darbus ir nuopelnus, kariais, kaipo keliu, mes vaikščiojame į amžiną gyvenimą.

Kas dar n u o s t a b i a u — Kristus šiuo keliu, t. y. savo šventu gyvenimu ir kančia, nuėjo pirm mūsų, kad mes galėtumėm sekti Jį. Mes žinome, kad keleivis, kuris nakčia turi keliauti per uolotą kalną, yra baimės pilnas, nes nežino kelio. Visuomet yra galimybė jam įkristi į bedagnę ir užsimušti. Dabar pamąstykime kokia atmaina įvyktų, jei tas keleivis turėtų vadą prieš save, kurį galėtų sekti. Tada baimė pranyktų ir net su drąsa eitų pirmyn. Taigi su tokia drąsa mes turime sekti Kristų, kuris kaip tas sargas arba vadas veda ir kreipia mūsų žingsnius Savo pusėn idant mes neįkristumėm į šio pasaulio bedugnę, kuri yra atsitolinimas nuo Jo.

Kazimieras Stadalnikas, M. I. C.

PASAULIO ĮVYKIAI

Amerikos Katalikiškos Mokyklos

Jungtinėse Amerikos Valstybėse randasi 10,310 katalikiškų parapijinių pradinų mokyklų ir high schoolių. Jose mokinas 2,542,500 mokinių. Be to yra 23 katalikiški universitetai, 56 vyrų kolegijos ir 105 moterų kolegijos. Šias įstaigas lanko 140,000 jaunuolių.

Visų tų katalikiškų mokslo įstaigų vertė siekia vieno bilijono dolerių. Jų užlaikymas per metus atseina katalikams \$265,000,000.

Tai va katalikų pasiaukojimas.

Irgi Pažanga

Londone vienoje protestantų bažnyčioje nustota giesmių ir maldų galė sakyti "Amen". Tas žodis reiškia sutikimą, kas maldoje ar giesmėje pasakyta. Kadangi yra supranta, kad maldininkai ir giedoriai sutinka su tuo, kas maldose ir giesmėse išreiškiamą, todėl pagal minėtų protestonų išvedžiojimą žodis "Amen" nebesąs reikalingas.

Tai vis savotiška naujanybė ir savotiška pažanga.

Didžiausias Kryžius Pasaulyje

Didžiausias pasaulyje kryžius randasi Mažosios Gėlelės bažnyčioj Royal Oak, Mich., netoli Detroito, kur klebonauja pagarsėjęs savo radio valandomis kun. Charles E. Cou-

ghlin. Ta šventykla buvo pastatyta kun. E. Coughlino pastangomis ir yra viena žymiausių Jungtinėse Amerikos Valstybėse. Kas tik atsilanko į Detroitą, tai nepraleidžia progos aplankyti Mažosios Gėlelės šventyklą.

Kas Stiprėja, O Kas Silpnėja

Chicagoj šiomet į katalikiškas parapijines mokyklas berniukų ir mergaičių įsirašė vienu tūkstančiu daugiau, negu pernai. O į viešąsias mokyklas įsirašė trėmis tūkstančiais mažiau, negu pernai.

Tai mat kas stiprėja, o kas silpnėja.

Iš Kovos Su Girtybe

Woburn, Mass. miestelio majoras W. E. Kane pradėjo kovą prieš girtybę pašalpgavių tarpe. Jisai išbraukė 15 žmonių pašalpgavių (reliefininkų), kurie buvo pastebėti tavernuose geriant. Majoras pareiškė, kad taip bus visiems, kurie tik bus pastebėti tavernuose.

Majoras sako nesąs priešingas svaigalams iš principo, bet nepripažįsta pašalpgaviams teisės lėbauti tavernuose.

Uždarė Parapijines Mokyklas

Šį rudenį, mokslo metams prasidėjus, Austrijoj, dabar prie Vokietijos prijungtoji, katalikiškose parapijinėse mokyklose mokslas negalėjo prasidėti, nes nacių komisaras Jos. Buerekel, dabartinis Austrijos valdytojas, jas uždarė. Be to kunigams ir vienuoliams draudžiama mokytojauti viešose mokyklose.

Ką Pasakė Kardinolas

New Yorko kardinolas Hayes, kurs mirė ir palaidotas praėjusią savaitę, yra pasakęs: "Pasaulis yra pilnas ateistų (bedievių). Yra valstybių, kurių tvarka remiasi pasaulėžiūra, nepripažįstančia Dievo. Tie asmenys ir tos valstybės yra toli nuo Dievo Karalystės ir todėl jos yra toli nuo išrišimo savo problemų".

Seniausias Redemptoristas Pasaulyje

Kun. John Bennett, seniausias redemptoristas pasaulyje, sulaukė 86 metų amžiaus. O jaunose dienose ir visą savo gyvenimą buvo silpnos sveikatos. Jam einant seminarijos mokslus, buvo taip susilpnėjęs, kad jo mokslo kursas buvo sutrumpintas ir pasisku-

binta su išventinimu, nes jis norėjo kunigu tapti nors prieš pat mirtį.

Mat kartais silpnos sveikatos žmogus sulaukia labai gilios senatvės, o kartais ir stiprus nei pusamžio nesulaukęs atsigula į kapus.

Amerikos Jaunimas ir Religija

William Lyon Phelps'as, Yalės universiteto profesorius (J. Amer. Valst.) ir John Warren Hill'as, New Yorko jaunuomenės teismo pirmininkas neseniai spaudoje paskelbė straipsnius apie Amerikos jaunimą, kurie greitai atkreipė visų dėmesį. Tenai jie paskelbė, kad iš 6,000 New Yorko jaunų nusikaltėlių net 70 procentų yra kilę iš bedieviškų šeimų. "Tūkstančiai New Yorko jaunuolių", rašo Hillas, "nuo apgailėtino nusikaltėlių kelio galėtų būti išgelbėti tik per religinį auklėjimą. Tikėjimas yra jaunimo pagrindas, jo turinys ir jo, kaip dorą Amerikos piliečio, ateitis. Tačiau neužtenka siųsti vaikus į bažnyčią. Reikia, kad ir tėvai būtų tikintys ir uolūs bažnyčios lankytojai, nes vaikai neišvengiamai seka suaugusiųjų, ypač gi savo tėvų, pavyzdžiu..."

Remontuoja Kristaus Karsto Baziliką

Palestina. — Palestinoje jau susitarė katalikų, graikų ir armėnų bažnyčių atstovai dėl Kristaus Karsto bazilikos remonto. Bus remontuojama bazilikos išorė ir jos vidus. Ypatingai gražiai bus papuoštas Kristaus karstas.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Ar Ilgai Užteks Durpių?

Paskutiniais apskaičiavimais Lietuvoje durpynų esama 70,000 ha. Jei visas durpe iškasti ir išdžiovinti, tai gautųsi 230 milijonų tonų sauso kuro, kurio Lietuvai užtektų visam šimtai metų. Turtingiausi durpynai yra Marijampolės ir Šakių apskrityse. Po jų eina Mažeikiai ir Tauragė. Mažiausiai durpynų yra Biržų ir Kėdainių apskrityse. Vidutinis durpynų gilumas siekia pusketvirto metro. Tačiau esama vietų, kur durpynai siekia 16 metrų gylio.

Įvairios Žinios

— Vytauto Didžiojo muziejus nutarė Tė-

viškės muziejų steigti Kaune prie Pažaislio miško. Tam panaudos 40 ha smiltyno, įsteigs sodybas ir apželdins medžiais. Į Pažaislį bus perkelti svirneliai, tvartai ir klonai, kurie dabar laikinai stovi Parodos kalne.

— Šiemet Lietuvon automobilių įvežta už puspenkto milijono litų. Daugiausiai įvežama iš Vokietijos. Antroje vietoje eina Amerika, o toliau Rusija, Švedija ir kitos šalys.

— Ligi šiol šiais metais į Rusiją išvežta odos už vieną milijoną litų.

— Klaipėdoje pasienio policija anglų laive pas vieną jūrininką surado 32 bonkas kvepalų, kurias jis slapta norėjo pernešti į krantą. Jūrininkas areštuotas ir jis turės sumokėti 3200 litų pabaudos.

— Mūsų kariuomenės laikraštys "Karys" išleido 1000-ji numerį. Tenka pažymėti, kad šis laikraštis yra dabar Lietuvoj gražiausias ir labai mėgiamas ne tik karių, bet ir kaimo žmonių.

Pavykusios Misijos

Sudargas. — Čia rugp. 12—16 d. buvo 550 m. Lietuvos krikštui paminėti misijos. Vedė T. Bružikas S. J. Jos labai pavyko. Jaudinąs išpūdyt buvo, kai visos šeimos ėjo bendrai šv. Komunišos, motinos su vaikais šalia ir ant rankų. Parapija dėkinga vedėjui ir klebonui, o klebonas dėkingas visiems, kurie prisidėjo prie misijų surengimo ir kurie jomis pasinaudojo. Tai antros tokios gražios misijos. Pirmos buvo pernai paminėti 500 m. nuo bažnyčios čia pastatymo.

Kiek Lietuvoje Yra Bažnyčių

Ligi 1926 m. Lietuvoje buvo tik dvi vyskupijos — Žemaičių ir Seinų. Sudarius atskirą Lietuvos bažnytinę provinciją, vyskupijų skaičius buvo padidintas. Žemaičių vyskupija, gyvavusi 538 metus, tapo saskaldyta į tris dalis, Seinų vyskupu sostas buvo perkeltas iš Marijampolės į Vilkaviškį, o iš Vilniaus vyskupijos gabalas buvo sudaryta Kaišiadorių vyskupija. Dabar Lietuvos bažnytinę provinciją sudaro Kauno arkivyskupija ir Telšių, Panevėžio, Kaišiadorių bei Vilkaviškio vyskupijos. Kauno arkivyskupijos ir visos Lietuvos katalikų galva dabar yra arkivyskupas metropolitas Juozas Skviereckas.

Visoje Lietuvoje bažnytinėje provincijoje

yra 435 parapijos, 82 filijos, 35 šiaip bažnyčios ir 49 didesnės koplyčios (mažų koplytelių priskaitoma keletas šimtų). Kauno arkivyskupiją turi 88 parapijas, 33 filijas, 17 šiaip bažnyčių ir 69 koplyčias. Telšių vyskupijoje yra 118 parapijų, 18 filijų ir 8 šiaip bažnyčios. Panevėžio vyskupijai priklauso 85 parapijos, 31 filija ir 3 kitos bažnyčios. Vilkaviškio vyskupija turi 89 parapijas ir 5 šiaip bažnyčias. Pagaliau Kaišiadorių vyskupijoje yra 65 parapijos ir 2 kitos bažnyčios. Parapijose ir filijose dirba daugiau kaip 1000 kunigų. Kunigai rengiami trijose seminarijose — Kaune, Telšiuose ir Vilkaviškyje.

Daugumas bažnyčių yra gerokai senos, turinčios įdomias istorijas. Kai kuriuose jų užtinkama didelių meno vertybių. Lietuvos didikai, kurie dažniausiai bažnyčias statė, negailėjo lėšų joms papuošti. Be to, bažnyčios buvo praturtinamos meno vertybėmis ir vėliau. Gana dažnai siaučiant Lietuvoje karams ir įvairiems neramumams, bažnyčios žymiai mažiau nukentėjo, negu šiaip įstaiogos ir dvarai. Dėl to jose ir meno vertybės paliko neišgrobtos ir nesunaikintos. Jos dabar yra beveik vieninteliai šaltiniai pažinti lietuvių meno praeičiai. Pažymėtina, kad aukštaičių bažnyčiose daugiausia užtinkama skulptūros kūriniių, žemaičių — tapybos, o suvalkiečių — liaudies meno (audeklių).

Baltgudžiai Minės 950 m. Krikščionybės Įvedimo Sukaktį

Baltgudžių savaitraštis "Christ. Dumka" praneša, kad baltgudžių visuomenė yra pasiryžusi tinkamai paminėti 950 m. krikščionybės įvedimo sukaktuves. Be iškilmingos akademijos, kurią mano surengti, Balt. Kat. knygų leidyklą rengiasi išleisti atitinkamą knygą, kurią rašo kun. A. Stankevičius.

Geris Darbo Vaisiai

Alunta. — Šią vasarą kleb. A. Vyšniausko rūpesčiu atremontuota bažnyčia iš lauko ir iš vidaus. Rugs. 13—15 d. buvo domininkono K. Žvirblio misijos. Komunijų išdalinta 6000. Įkurta Ražančiaus brolija.

Gražina Miestelį

Mosėdis. — Vietos savivaldybės dėka tvarkomos miestelio gatvės, dirbama traukarai,

dažomos tvoros, nudažytas ugniagesių garažas, kuris pirma darė blogą įspūdį. Parapičių dėka nudažytas bažnyčios stogas ir kitos išorinės dalys, naujosios kapinės apmūrytos cementine tvora.

Baisūs Nuostoliai

Švenčionys. — Ragiūčio 10 d., žmonėms grįžtant iš Palūšės atlydų, iškilo mažas debesėlis, iš kurio pradėjo kristi stambūs lietaus lašai, o paskui pupos didumo ledai. Krito taip smarkiai, kad žmonės uždarinėjo langus, o patys skubėjo slėptis. Gyvuliai išlakstė į miškus. Daržuose viskas sumaišyta su žeme. Medžiai liko ne tik be vaisių, bet ir be lapų. Vietomis ledų sluoksnis siekė arti metro storumo ir išsilaikė kelioliką valandų. Audros ruožas ėjo 3 kilometrus pločio ir sėmė Klimiškės, Ažusienį, Becionis, Pavielą, Narsutiškes, Brėčiūnus. Nukentėję ūkininkai prašos lenkų vyriausybės pašalpos.

"Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu tas mane (Jėzų) priima." (Mato XVIII, 5).

Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. (Mato 7, 15).

Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti; vėlyk bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną nugramsinti į pragarą. (Mato 10, 28).

RAIŠAS DIRBA RAŽANČIUS

Gerbiamieji prieteliai, aš padirbu ražančius, kaip tai: kukinius poterukus (karoliukus) ant gero storo drato, kuris gali laikyti per metų metus.

Parduodu du ražančius už dolerį ir tikrai žinau, kad būsite patenkinti. Jeigu reikalas yra perdirbti jūsų senąjį ražančių, tai prisiųskite, o aš perdirbsiu.

Aš esu raišas, turėdamas paralyžuotas kojas, ir per 14 metų esu prieglaudoj neturtėlių. Reikale meldžiu atsisaukti po antrašu: John Shislosky, Little Sisters of the Poor, De Kalb and Bushwick Avenues, Brooklyn, New York.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790